

Nevěděla jsem, že lže

Z nosu mi valí krev. Prohlížím si obrazce, které krůpěje vytvářejí na bílé dlažbě naší kuchyně. „Podívej se na mě!“ Zvedám oči. Ten pásek jsem mu dala loni k narozeninám. Další facka. „Do očí se mi dívej!“ Zvolna se narovávám. Krev mi kape na halenku. Jak může mít takový člověk tak krásné oči? Usměje se. Ale jen pusou. Oči jsou stále stejné. Nelidsky krásné. „Správně,“ šeptá.

Odcházím z biskupské kanceláře. Možná naposledy. Povzdechnu si. Na stará kolena se ze mě stává melancholik. Nastupuji do své kdysi bílé škodovky. Složitými manévry opouštím své obvyklé parkovací místo. Možná naposledy. Nech už toho, dědku. Na svoji obhajobu musím zdůraznit, že náhle změny snáší v sedmdesáti člověk hůř než ve dvaceti. Otec biskup mě právě přeložil. Možná naposledy.

Ležím v posteli. Křečovitě svírám příkrývku. Každou chvíli... Bum. Dveře od bytu se hlučně zabouchly. Spíš někdo je zabouchl. Počítám. Víím, že až dojdu k číslu 777, bude tu. 777 vteřin mu stačí na večerní pivo a večerní hygienu. Postel vedle mě zavrže. V noci si mě vůbec nevšímá. Alespoň jednoho trápení jsem ušetřena. Dřív mě to mrzelo. Toužila jsem po miminku. Ale teď už jsem za to ráda. Nechci, aby on byl otcem mých dětí.

Mojí novou (a možná poslední) farností je malé městečko nedaleko Brna. Když symbolicky překračuji práh fary, sněží. Hezká paralela, že? Zima mého osobního i profesního života začíná v zimě. Na svoji první mši tady se těším. Připadám si dost zkušený na to, abych trpěl trémou. Ale jak se při vstupu do kostela přesvědčím, člověk musí být stále pokorný. Pýcha totiž předchází pád. A to doslova.

V kostele je chladno. Postávám u zadních dveří a zima mi zalézá pod bundu. Vypadá to, že všichni ostatní jsou na tom podobně. Bělovlasé babičky drmolí růženec a choulí se ve svých kabátech, které nejspíš pamatují tatíčka Masaryka. Náhle hlasy utichají a všechny hlavy se otáčejí ke dveřím. Paní vedle mě mi spiklenecky šeptá: „Dnes má přijít ten nový farář.“ Nemůžu si pomoci a také se obrátím. Hned se ale ukáže, že to není potřeba. Náš nový kněz se mi svým prvním krokem vrhá k nohám.

Prohlížím si šněrovací boty z hnědé kůže. Jde to skvěle, mám je asi deset centimetrů od obličeje. Stačím si všimnout okopaných špiček - boty se tedy zřejmě těší velké oblibě a častému nošení. V podrobnějším zkoumání mi ale zabrání jejich majitelka. Sklání se ke mně se starostlivým výrazem v obličeji.

„Jste v pořádku?“ ptám se starého pána a pomáhám mu na nohy. Zahanbeně a trochu pobaveně se usmívá. „Máte pěkné boty.“ Cože?

Se zlomeným prostředníčkem na pravé ruce vypadá gesto žehnání poněkud vulgárně. Nejen z tohoto důvodu mi byl doporučen týden klidového režimu na faře. Mému pohmožděnému kolenu to naprosto vyhovuje, ale můj žaludek už se stravě složené převážně z brambor začíná bránit. Cítím, jak se svírá. Mám hroznou chuť na vánočku. Vtom mě do nosu udeří její vůně.

Stará se o něho někdo? Jdu kolem fary. Nemůžu si pomoci a nakukuji do oken. Je tam sám? Moc dobře víím, jak se cítí osamělý člověk.

Hnědé šněrovací boty odpočívají na prahu mého pokoje. Tento týden už potřetí. Jejich majitelka sedí u stolu naproti mně. Ve vlasech jí tají poslední vločky. „Už vás nebolí?“ zeptá se. Ukázu jí vztyčený prostředníček: „Myslíte tohle?“ Zasměje se, ale rychle ztichne. Jakoby se bála smát.

Zase postávám v zadní části kostela. Pan farář prochází kolem mě. Tentokrát nezkoumá mé boty, ale můj obličej. Spiklenecky na mě mrkne. Při kázání se směje celý kostel. Kněz zdůrazňuje, že je důležité nepovyšovat se. „Pády totiž mnohem méně bolí.“ Taky bych se chtěla smát. Nemůžu.

Je mi jí líto. Připomíná mi moji mladší sestru. Tichá, uzavřená. Cítím v jejím nitru bolest. A strach. Velký strach. Bože, jak jí mám pomoci?

„Kdes byla?“ Přijel moc brzy. „Na faře.“ „Proč?“ „Otec potřeboval pomoci.“ Zhluboka vydechne. Poleje mě horko. „Ale neboj se, je to farář a je mu skoro sedmdesát,“ chrлím vyděšeně. Automaticky se krčím. „Děvko,“ zasyčí. Zavřu oči.

„Až navěky, paní Koutná. Mohl bych se vás na něco zeptat?“ Jedna z mých korpulentnějších oveček se na mě dívá poněkud překvapeně. „Ale jistě, velebný pane.“ „Nevíte, kde bydlí ta mladá žena, která chodívala na mši vždy v sobotu večer? Ta, jak mě tehdy zvedala?“ „Aha, no, my ji tady moc neznáme. Vždycky se sebral a zmizela ještě před koncem.“

Celé tělo mě bolí. Krev mi buší v hlavě. Procházím předsíní. Pohledu do zrcadla se vyhnu. Radši. Beru za kliku. Dveře se ani nehnu. Rozhlížím se. Klíče si vzal s sebou. Ne, ne, ne, tohle ne. Obývací. Okno. Trávník. Asi dvacet metrů pode mnou. Pomalu se vykláním. Očima přejeđu pokoj. Gauč. Koberec. Knihovna. Maryša. Zavírám okno. Jsou i jiné cesty.

Zítřka budu v hledání pokračovat. Někdo ji přece musím znát. Unaveně stoupám do schodů. Vrzou. Skoro všechny. Na mezipatře se pro změnu ozývají moje kolena. Míjím balkonové dveře. Venku zase sněží. Na zdi visí kříž. Poslední paprsky denního světla si pohrávají s realitou. Kristus vypadá, jakoby plakal.

Sedí proti mně u stolu. Jí polévku. Pije čaj. „Ty nebudeš?“ Němě zavrtím hlavou. Nemůžu promluvit. Složím ruce do klína. Chvějí se. Lžící vyškrábe talíř. Na tvářích cítím divné pnutí. Po dlouhé době se usmívám.

Jemně pootočím malým klíčkem. Schránka se otevře. K nohám se mi skutálí stočené noviny. Zvedám je a zrak mi padne na první titulek. Podívám se na oblohu. „Proč?“ sklouzne mi ze rtů.

Všechno kolem je tak neskutečné. Připadám se, jako by se mě nic netýkalo. Moje myšlenky jsou jako hejno motýlů. Kniha. Káva. Smrt. Spánek. Polévka. Vánočka. Vánočka?

Pozoruji šněrovací boty z hnědé kůže. Zvednu zrak. „Jste v pořádku?“ Pomalu na mě zaostří. Náhle jakoby si uvědomila, co se s ní děje. Na tváři se jí vystřídá strach, bolest, úleva. „Já ... Chtěla jsem, abyste přišel.“ Vlhnu mi oči. Přinutím se k pousmání. „Jsem tady.“ Prohrábne si vlasy. „Musím vám to říct. Ale bojím se, že ... Že nepochopíte.“

Úzkostně ho sleduji. Tolik vrásek. Všechny se zvlní v posmutnělém úsměvu. „Na mně přece nezáleží,“ říká měkce, „On pochopí a odpustí všechno.“ Kývnu. To mi stačí.

Začne mluvit. Zajíká se, koftá, chrlí svůj příběh čím dál rychleji. Pásek. Krev. Prášky. Mám zavřené oči. Tma je milosrdná. Něco se změní. Podívám se na ni. Je odvrácená k oknu. Světlo procházející skrz mříže jí dělá na tvářích pruhy. „Když jsme si slíbili lásku, úctu a věrnost ... Nevěděla jsem, že lže.“ Otočí se. Pláče. „Nevěděla jsem, že lžu.“

Alžběta Lepková,

Gymnázium Boskovice